

Ακύρωση καταδίκης για μη καταβολή εισφορών στο ΙΚΑ

Άρειος Πάγος 448/2012

Μη καταβολή ασφαλιστικών εργοδοτικών και εργατικών εισφορών. Ι.Κ.Α. - Ποινική ευθύνη εργοδότη

ΑΠ 448/2012

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Ζ' ΠΟΙΝΙΚΟ ΤΜΗΜΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Νικόλαο Ζαΐρη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Γεωργία Λαλούση, Νικόλαο Κωνσταντόπουλο, Ανδρέα Ξένο-Εισηγητή και Αθανάσιο Γεωργόπουλο, Αρεοπαγίτες.

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 15 Φεβρουαρίου 2012, με την παρουσία του Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Ιωάννη Τζαγκουρνή (γιατί καλύεται ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου) και του Γραμματέως Χρήστου Πήτα, για να δικάσει την αίτηση του αναιρεσεύοντα - κατηγορουμένου Θ. Π. του Η., κατοίκου , που εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Αθανάσιο Ζαχαριάδη, περί αναίρεσεως της 3076/2011 αποφάσεως του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Θεσσαλονίκης.

Το Τριμελές Πλημμελειοδικείο Θεσσαλονίκης, με την ως άνω απόφασή του διέταξε όσα λεπτομερώς αναφέρονται σ' αυτή, και ο αναιρεσεύων-κατηγορούμενος ζητεί την αναίρεση αυτής, για τους λόγους που αναφέρονται στην από 19 Σεπτεμβρίου 2011 αίτησή του, η οποία καταχωρίστηκε στο οικείο πινάκιο με τον αριθμό 1192/2011.

Αφού άκουσε

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο του αναιρεσεύοντα, που ζήτησε όσα αναφέρονται στα σχετικά πρακτικά και τον Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου, που πρότεινε να γίνει δεκτή η προκειμένη αίτηση αναίρεσης,

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η απαιτούμενη από το άρθρο 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 135 Κ.Ποιν.Δ. ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, η έλλειψη της οποίας προκειμένου περί καταδικαστικής αποφάσεως ιδρύει τον από το άρθρο 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' του Κ.Ποιν.Δ. προβλεπόμενο λόγο αναίρεσεως, υπάρχει όταν σ' αυτήν εκτίθενται με πληρότητα σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την αποδεικτική διαδικασία, στα οποία στηρίχθηκε η κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των αντικειμενικών ή υποκειμενικών στοιχείων του εγκλήματος, οι αποδείξεις που θεμελιώνουν αυτά και οι νομικοί συλλογισμοί με βάση τους οποίους έγινε η υπαγωγή των πραγματικών περιστατικών στην ουσιαστική

ποινική διάταξη που εφαρμόστηκε. Η απαιτούμενη από τις ανωτέρω διατάξεις ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία της καταδικαστικής αποφάσεως περιλαμβάνει και την αναφορά των αποδεικτικών μέσων από τα οποία το Δικαστήριο οδηγήθηκε στην κρίση του για την ενοχή. Τα αποδεικτικά μέσα, δηλαδή, πρέπει να αναφέρονται γενικώς κατά το είδος τους χωρίς να απαιτείται αναλυτική παράθεσή τους και μνεία του τι προκύπτει καθένα από αυτά και να προκύπτει με βεβαιότητα ότι λήφθηκαν όλα υπόψη από το δικαστήριο και όχι μόνο ορισμένα από αυτά, προκειμένου να μορφώσει την κρίση του. Περαιτέρω από την αναφορά στο προοίμιο του σκεπτικού της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ότι το δικαστήριο κατέληξε στην καταδικαστική κρίση του από την κύρια αποδεικτική διαδικασία γενικά δεν προκύπτει αμφιβολία ότι τούτο έλαβε υπόψη και τις καταθέσεις των εξετασθέντων μαρτύρων υπερασπίσεως.

Στην προκειμένη περίπτωση όπως προκύπτει από την υπ' αριθμ. 3076/2011 προσβαλλόμενη απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Θεσσαλονίκης ο ήδη αναιρεσειών κηρύχθηκε ένοχος για τις αξιόποινες πράξεις που συνιστάν παραβάσεις των άρθρων 375 παρ.1 ΠΚ και του [άρθρου 1 παρ.1, 2](#) του Α.Ν. [86/1967](#), όπως συμπληρώθηκε και τροποποιήθηκε με τα άρθρα 31 νδ 1160/1972, 21 παρ.11 ν [1902/1990](#) και 20 Ν. 2721/1999 σε συνδυασμό με τα [άρθρα 26 παρ.3](#) ΑΝ [1846/1951](#) (που κυρώθηκε με το ν. 2113/1952), όπως αντικαταστάθηκε με το [άρθρο 14](#) ν. [2972/2001](#) και ειδικότερα του ότι στη Θεσσαλονίκη την 1.11.2003 έως 1.11.2005 σαν εργοδότης (διευθύνων σύμβουλος κατά τα ειδικότερα διευκρινιζόμενο στο σκεπτικό) της επιχείρησης της εργοδότης ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία.....είδος επιχείρησης "εκδόσεις" καθυστέρησε την αγορά ενσήμων για καταβολή εισφορές των μισθωτών που απασχόλησε κατά τη χρονική περίοδο από 09/2003 μέχρι 09/2005 στην επιχείρησή τους ως προσωπικό με σύμβαση εξαρτημένης με αμοιβή εργασίας ασφαλισμένο στο Ίδρυμα Κοινωνικών Ασφαλίσεως ως Οργανισμό Κοινωνικής Ασφάλισης που υπαγόταν στο Υπουργείο Εργασίας και ήδη Υπουργείο Υγείας Πρόνοιας- Κοινωνικής Ασφαλίσεως προς το οποίο έπρεπε να καταβάλει για την ασφάλιση του προσωπικού μέσα σε τριάντα ημέρας από το ημερολογιακό τέλος κάθε μήνα εντός του οποίου πραγματοποιήθηκε η εργασία τις παρακάτω εισφορές συνολικού ποσού 66.018,46 ευρώ και αναλυτικότερα: α) ενώ είχε νόμιμη υποχρέωση να καταβάλει τις βαρύνουσες τον ίδιο ασφαλιστικές εισφορές (εργοδοτικές) ποσού 42.044 ευρώ δεν τις κατέβαλε στον άνω οργανισμό μέσα στο μήνα κατά τον οποίο οι εισφορές έγιναν απαιτητές, β) ενώ παρακράτησε τις ασφαλιστικές εισφορές των εργασθέντων στην επιχείρησή του (εργατικές) ποσού 23.974,46 ευρώ με σκοπό να τις αποδώσει στην ως άνω οργανισμό δεν τις κατέβαλε μέσα στο μήνα από τότε που κατέστησαν απαιτητές και έγινε υπαίτιος για υπεξαίρεση και μετ' αναγνώριση του ελαφρυντικού ότι ωθήθηκε στις πράξεις αυτές από μη ταπεινά αίτια καταδίκασε το ανωτέρω δικαστήριο τον αναιρεσειόντα σε συνολική ποινή φυλακίσεως δεκαπέντε μηνών.

Στην αιτιολογία της αποφάσεως αυτής και σε σχέση με τα αποδεικτικά μέσα αναφέρεται ότι το δικαστήριο έλαβε υπόψη του την κύρια αποδεικτική διαδικασία γενικά, τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων κατηγορίας που εξετάστηκαν ενώπιον του δικαστηρίου, τα έγγραφα που αναγνώστηκαν νομίμως στο ακροατήριο σε συνδυασμό με την απολογία των παρόντων κατηγορουμένων. Δεν αναφέρεται όμως ούτε περιέχεται στο προοίμιο του σκεπτικού της ούτε σε άλλο σημείο της προσβαλλόμενης αποφάσεως ειδική μνημόνευση ότι λήφθηκαν υπ' όψη και συνεκτιμήθηκαν από το δικαστήριο της ουσίας οι καταθέσεις των μαρτύρων υπερασπίσεως που προτάθηκαν από την πλευρά των τότε εκκαλούντων

κατηγορουμένων ήτοι α) της Α. Α.-Α., β) της Μ. Μ. του Ν. και γ) της Σ. Κ. του Γ., οι οποίες εξετάστηκαν ενόρκως στο ακροατήριό του ως άνω Τριμελούς Πλημμελειοδικείου, όπως προκύπτει από τα πρακτικά της προσβαλλόμενης αποφάσεως αυτού. Περαιτέρω δεν προκύπτει ούτε από το περιεχόμενο του σκεπτικού της εν λόγω αποφάσεως έστω και εμμέσως ότι λήφθηκαν υπόψη οι καταθέσεις των παραπάνω μαρτύρων υπερασπίσεως από το δικάσαν κατ' έφεση δικαστήριο της ουσίας. Επομένως, δεν προκύπτει ότι το δικαστήριο έλαβε υπόψη του, όπως ήταν υποχρεωμένο το σύνολο των αποδεικτικών μέσων αφού δεν καθίσταται αδιστακτως βέβαιο ότι έλαβε υπόψη του και τις ως άνω καταθέσεις των εξετασθεισών στο ακροατήριό του μαρτύρων υπερασπίσεως και κατά παραδοχή του από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ.Δ' Κ.Ποιν.Δ. λόγου της κρινόμενης αιτήσεως με τον οποίο προβάλλεται η πλημμέλεια αυτή της μη λήψεως υπόψη όλων των αποδεικτικών μέσων, πρέπει να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση ως προς τον αναιρεσιόντα και να παραπεμφθεί η υπόθεση για νέα συζήτηση στο ίδιο δικαστήριο το οποίο θα συγκροτηθεί από άλλους δικαστές εκτός εκείνων που δίκασαν προηγουμένως (άρθρ. 519 Κ.Ποιν.Δ.).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί εν μέρει την 3076/2011 απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Θεσσαλονίκης ως προς τον αναιρεσιόντα Θ. Π. του Η..

Παραπέμπει κατά το μέρος αυτό την υπόθεση για νέα συζήτηση στο ίδιο Δικαστήριο, που θα συγκροτηθεί από άλλους δικαστές εκτός από εκείνους που δίκασαν.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 29 Φεβρουαρίου 2012.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του την 1η Μαρτίου 2012.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ